

Forfatter: Münster, Gutzon Michael

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Münster, Gutzon Michael (1810-03-26)

Citation: Münster, Gutzon Michael: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Münster, Gutzon Michael (1810-03-26)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 295. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000176.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Münster, Gutzon Michael, *Breve fra J.P. Mynster,*

Fra G. Münster.

Gadstrup d. 26de Martii 1810.

Min meget elskelige Broder!

Ret hiertelig takkes Du for den tilsendte Gave, ledsaget med en saa venskabelig Skrivelse. Noget i Forveien vidste jeg, at Bogen var udkommen, og havde ogsaa strax søgt at anskaffe mig den, hvis jeg ikke havde ventet, hvad der skeede, vist ikke paa Grund af nogen min Fortieneste, men af Din blotte broderlige Godhed. Med sand Fornøielse læser jeg disse Prædikener, baade i Henseende til Materien og Sproget, da det virkelig er mig behageligt, naar ogsaa det sidste ligesom tvinger Læseren til Opmærksomhed; og den Indvending, at det skulde være for ufatteligt for en Bønde-Menighed, er ved Fortalen tilfulde afbeviist. Men meget glæder det mig især, at Du, min kiere Broder! er iblant de faa yngre Prædikantere, der ikke skamme sig ved Evangelium, ikke ved at henvise trøsttrængende Brødre til Korset. Ja jeg tilstaaer det, uden dette skulde jeg, nu med saa stærke Skridt nærmende mig Graven, ikke aleneste være heel sørgmodig, men aldeles trøstløs. Fra dette ønsker jeg Dig Kraft i Livet, Trøst i Døden, forblivende med allerkiærligst Hilsen fra Mine og mig

Din meget hengivne og forbundne

G. Münster.

s. 296ham, at prædike Tro paa Gud formedelst ham, derfor har Irreligiøsitet grebet om sig; derfor er vor Moralprædiken uden Nytte, og derfor staae vore Kirker tomme (en Bemærkning, som næsten alle de, der tale om denne Tomhed, have ladet uanført). — De, gode Ven, har ligesom brudt Isen for den rette Prædikemethode, og mit Ønske tilbøder Dem mange Efterfølgere. Mueligen vil eu Recensent dømmе anderledes, thi Deres Prædikener stemme ikke med Tidens Smag; men Sandhed og den gode Sag haver De vist paa Deres Side, og Deres Seier er vis. — Men saa fordeelagtig min Dom i Almindelighed og i det Hele taget er om Deres Prædikener, bør jeg dog ikke fortie, at jeg ogsaa under deres Gjennemlæsning stødte paa et og andet, som jeg fandt noget at udsætte paa. Visse Smaaating vil jeg nævne, saasom: undertiden har De flecteret Ord urigtigen, „Menneskene“ for „Menneskerne“, „tælllet“ for „talt“ ; og Deres Interpunctionation fandt jeg ofte Feil i, som især hos Dem er til Skade for Tydelighed. Saa forekom mig og stundom Dunkelheder i Udtrykket, hvori Forfatterens Tankerigdom og Hang til kjernefuld Korthed vist nok er Skylden. — Af disse samme Aarsager synes De mig overalt ligesom at ville have forsøgt, hvor kort man i danskt Sprog kan fatte sig; men som nu vort Sprog er fattigt paa Forholdsendelser, har De derved hartad overlæsset dets Kræfter. Beviis for hvad jeg siger kan jeg ikke anføre, saasom jeg har udlaant Deres Bog; men virkelig er der af nysnævnte Aarsager noget Sæereget ved Deres Sprog, som dog langt fra ikke er mishagende, deels fordi det concise Foredrag som oftest vel har lykkets Dem, deels fordi hiint Særegne er noget Characteristisk, noget Naturligt for Dem, og sees lydeligen ikke at være Affectation, eller fremmed Maneer, De paa Oversætterviis har villet indtvinge i Sproget.

Og her haver De nu, gode Hr. Mynster, omtrent det, som under DereS Bogs Læsning faldt mig ind, saavidt jeg kan huske saadant. Det kommer til Dem i den private Brevdragts hele Skjødesløshed, som De behageligen vilde undskylde,

4*

s. 297Fuldstændighed. — I vore Taler ville vi jo ogsaa undertiden udvide vore Tilhøreres Indsigter, begrunde fastere deres Overbeviisning, fremkalde hos dem — hvad især De, min ærede Ven, forstaaer — en anden og rigtigere Anskuelse af dem selv og deres Forhold, opvække gode Forsætter osv. Og her, hvor det er noget blivende, varigt, vi ønske at fremkalde, seer jeg ikke, hvorledes vi kunne opnaae vor Hensigt, uden ved at sætte vore Tilhørere istand til, ogsaa efterat de have forladt os, bestemt og tydeligt at kunne sige sig selv, hvad de have hørt, hvilket neppe kan skee, uden ved at vi udhæve de Grunde, vi fremsætte, og til en vis Grad henvende os ogsaa til vore Tilhøreres Hukommelse.

De modtage dette, Høistærede! med den samme venskabelige Godhed, hvormed De altid har mødt mig, og bevare mig Deres Venskab og Agtelse, som det altid skal være mig en kjær Bestræbelse at fortjene.

E. Tryde.